

Országgrombolók, ha mindent beleadnak

Rostás Szabolcs

A kormány rezsisökkentő intézkedésének hatására átlagosan öt-tíz százalékkal kerül kevesebbe az otthonok kifűtése a téli hónapokban. Az energiaárak maximálisát előíró rendelet is megtette hatását, valamennyi szolgáltató abbahagyta a hónapok óta tartó drágítást, az üzemanyag árának emelkedése is megtorpant, így elmaradt a beharangozott meredek élelmiszer-drágulás. A gazdaság élénkítését és fejlesztését, valamint az államháztartási hiány visszaszorítását célzó program hatására a lej erősödni kezdett, ennek nyomán – hosszú idő elteltével először – csökkent a lakosság európai fizetőeszközben

felvett hitelének a törlesztőrészele. Érezhető a vásárlóerő növekedése, a lakosság saját bőrén érzi a gazdaság növekedésének hatásait.

Ugye remekül hangzik? A fent vázolt idilli állapottal csak az a baj, hogy nem Romániában, nem velünk történik, sőt a hazai lakosság ennek épp az ellenkezőjét kénytelen elszenvedni. Az országot példátlan mértékben sújtó energiaár-robbanás, valamint az ennek hatására bekövetkező általános drágulás az emberek többségét nehéz helyzet elé állítja a közelgő téli hónapokban, ugyanakkor nagyon sokan lesznek, akik egyszerűen nem fogják tudni kifizetni a fűtésszámlájukat, máshonnan kell elvonjanak forrást, esetleg kölcsönt kénytelenek felvenni e célra. Mindeközben nyakunkon a több mint másfél éve mindannyiunk életét megkeserítő, az egészségün túlmenően sokak életét egzisztenciális szempontból is veszélybe sodró világvárvány újabb

hulláma az ezzel járó megannyi bizonytalansággal.

Mondani sem kell, igazán remek időzítést találtak a kormányválság kirobbantására, a koalíció küszöbön álló felrúgására a mintegy kilenc hónapja együtt kormányzó jobbközép román pártok. Épp ésszel felfoghatatlan, hogyan fajulhatott kibékíthetetlen ellentété a liberális miniszterelnök és az önmagát progresszívnek mondó USR-PLUS hosszú ideje hamu alatt parázként izzó konfliktusa éppen most, amikor az országnak politikai stabilitásra, hatékony kormányzásra lenne szüksége, amely megoldást kínál az emberek sűrűsödő gondjaira. Noha nagyon sokan már a megalakulásakor nem jósoltak hosszú életet a tavaly decemberi választások nyomán létrejött hárompárti koalíciónak, politikatudományi kurzusokon lehetne tanítani a bukaresti példa alapján, milyen hibákat nem szabad elkövetni

egy koalíciós kormányzásban. Az egyre inkább izomból, semmint ésszel politizáló Florin Cîțu a PNL elnöki székeinek megszerzése érdekében a totális konfrontációt választotta a Barna-Cioloș-tandem irányította USR-PLUS-szal, és mondvacsinált indokokra hivatkozva menesztette a párt-szövetség által delegált igazságügy-minisztert. A felek képtelenek voltak kompromisszumos megoldást találni arra, hogy egyikőjük számára a polgármesterek támogatásával együttjáró grandiózus településfejlesztési terv, míg a másikkal az igazságszolgáltatás függetlensége jelenti a prioritást. A miniszterelnök tudatosan, szándékosan kiprovokálta a krízist, erre pedig Barnaéknak nem lehetett más válaszuk, mint a kormányból való visszavonulás, azáltal viszont óriási hibát követtek el, hogy – még ha konjunkturális indokkal ugyan, de – lepaktáltak a szélsőségesen nacionalista, idegengyűlölő

AUR-ral a bizalmatlansági indítvány sikere érdekében. (Ennyit a magyar kormány folyamatosan a jogállamiság ellenségeként feltüntető „mintademokrata” Cioloș finnyásságáról). De az erkölcsstelen lepaktálások, váratlan taktikázások itt még nem érnek véget: Cîțu az őssellenségnek, a „vörös pestis” PSD-nek köszönhetően jut időhöz és támogatáshoz, miközben a PNL elnöke egyengeti a saját pártja irányította kormány megbuktatását célzó indítvány előmenetelét a parlamentben. A gyors reakciókészségnek híján lévő államelnök eközben „elemzi” a helyzetet, és stabilitást vizionál...

Az emberek már nem is az ország fejlődését, saját jólétük előmozdítását remélték a politikai osztálytól, csupán egyszerűen abban bíztak, hogy a politikusok – legyenek kormányon vagy ellenzékben – értük is cselekszenek. Hát most ezzel az illúzióval is le kellett számolniuk.

Valami jót mondani...

Sütő Éva

Agyonpolitizált világunkban az „aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére” életforma annyira beidegződött, annyira része lett mindennapjainknak, hogy az elmúlt évtizedekben a hétköznapi ember – kivéve, ha élehetetlen – már sorát is ezek szerint igazítja.

A politikai huzavonák, az országos szintű hűhók, a parasztvakítások lecsapódásai annyira fásulttá, közömbössé idomították világunkat, hogy oda sem figyelünk, kit miért váltottak le, ki tartja a korrupciós rekordot, kit tettek hűvösre, és kit engedtek ki, mert a hirtelen megroggyant egészségi állapotának nem használt a börtönlevegő.

Ennyi cinizmussal telítődve, mit nekünk néhány zsírunkon és toleranciánkon meggazdagodott politikus pár százezer eurós csúszópénze, mit számít öt-hat, „házi” közjegyzővel telekkönyveztetett beltelek, megannyi fantomcég, ilyen-olyan érdekelttség, részvény, vagonírozott székelyföldi erdők, legalizált rablás.

Mit nekünk a Balkán, míg nálunk csak a megyei szintű politikusoktól lefele kezdődik az alvilági kapcsolat, a kisisteni státusz, a fegyvertartási engedély, harci eb, dzsipeken futkosó fogdmegek. Mit

nekünk a Balkán, amíg a városi, községi hatalmasságok megveszik, vagy éppen betörnek a kényelmetlen, önálló életet élő, netán hangadó, véleményformáló makacs polgárt. Vagy nemes egyszerűséggel kiiktatják a közéletből, anélkül, hogy egyéb módon „megfegyvelmeznék”. Volt már erre példa.

És mit nekünk a déli országrész vircsaft ja, amikor a templomos emberek csak annyit látnak, hogy az eddig szerényen élő polgármesterük egyik napról a másikra egyházi főgondnok, alapítványi, vadászegyesületi, közbirtokossági, pártszervezeti és mindenféle elnöki tisztséget betöltő „főméltóság” lett azon az elven, hogy a választott embernek egyéb funkciókhoz is ad az Isten eszet. Hiszen már Mikszáth is megmondta A Noszty fiú esete Tóth Marival című regényében.

És ez még mindig nem az igazi Duna-menti tempó. Ha az lenne, korifeusaink már zsebükből szórják a pénzt a plebszerek. Sőt egyenesen a földre, mint a közép-korban. Mi több, elszámolnak protokollnak, mint ahogy ez megtörténik „nagyobb házaknál” is.

Bár amíg a templomok előcsarnokaiban nincs megörökítve a magyar politikus-mentor neve, addig mi itt a Kárpátok gyűrűjében csak ne zsörtölődjünk. De ez sem lepné már meg az információmérgezés-től meggyötört embert.

Napjainkban, amikor szinte minden médiafelületről rémhírek zúdulnak az emberre – olyan szinten, hogy még az időjárást sem lehet úgy megjósolni, hogy a szellet ne pusztító orkánnak, a január-

ri-februári hófúvást ne jégkorszaknak, az esőt ne özönvíznek állítsuk be –, nem könnyű kiegyensúlyozottnak maradni. A napi járványriadóról már nem is beszélve. Ilyen embertelen pszichológiai nyomás alatt egyre nehezebb megőrizni a lelki nyugalmat. Főleg, ha még a sok politikai hazugság, embertömegek napi szintű félrevezetése, semmibevétele, átverése, megalázása is hozzáadódik.

Néha betoppan hozzám régi papismerősöm, s amint átlépi a küszöböt, ellentmondást nem tűrő hangon azzal köszön rám, hogy mondjak valami jót. De jó legyen ám!

Mert aki ilyet tud, az már valami. Ilyenkor mindig meghökkenek, nem a vendégem szavain, hanem magamon, mert nagyon fel kell pörgetnem az eszem kerekét, hogy tudjak valami igazán jót mondani.

S ha látja, hogy erősen gyötöröm az emlékezetem, hogy megfelelek a jóhírmondó szerepének, maga tesz eleget a felszólításnak és elmondja, hogy a mindennapi gondok, nyűgök ellenére Isten kegyelméből még mindig a felszínen evickél, és hogy mekkora csoda ez a hétköznapi tükrében. Igen. A felszínen maradás a mai világban kegyelem és csoda. Mert nézzem csak meg, mondja: meleg a lakás, az asztalon kenyér, a család, a kutyám hazavár, a hátsó udvar nyáron tele van gyógynövényekkel, és megengedhetem magamnak, hogy azonos értékrend szerint élőkkel vegyem körbe magam, ami bizony nagy

luxusnak számít a mai világban. És mindezek ellenére nekem gondolkodnom kell, hogy valami jót tudjak mondani... Érzékeljük, mennyire párhuzamos világban élünk: egyik vélet a tobzódás, a káosz, a másik pedig a kisemberek világa, aminek az előbbihez már semmi köze.

Csak miután elmegy, mérem meg igazán szavai súlyát. Mennyi kegyelem marad észrevétlenül. Kegyelem, amit elrejt a temérdek szellemi fertő, ami napi szinten ömlik a teremtett világra. És szinte szégyellni kezdem kishitűségemből és gyarló emberi mivoltomból eredő vakságomat...

HIRDETÉS

ÚJ TÖRTÉNETET ÍRUNK AZ EURÓPAI ENERGIAPIACON

www.MET.com

HÍRD THE FUTURE

Erdélyi Napló

Megjelenik minden csütörtökön.
Kiadó: Príma Press Kft.
535600 Székelyudvarhely,
Bethlen Gábor u. 55.
tel.: 0266-218361
ISSN: 1223-1223

Felelős szerkesztő: Makkay József

Ügyvezető: Nemes László

Lapszerkesztők: Nánó Csaba, Somogyi Botond

Főmunkatársak: Borbély Zsolt Attila, Csermák Zoltán, Sütő Éva

Hetilapunk a Krónika és a Székelyhon napilapok csütörtöki lapszámában jelenik meg.

- Az (X)-szignóval ellátott szövegek fizetett reklámok, közlemények.
- A megjelent írások nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik!
- Szerkesztőségünk fenntartja a jogot, hogy a beérkezett levelek és másféle írások közléséről döntsön.
- Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

400027 Kolozsvár, Regele Ferdinand (volt Wesselényi) utca 37. szám, 14. lakrész
tel.: 0264-705205, 0264-705215
e-mail cím: office@erdelyinaplo.ro

Honlap: www.erdelyinaplo.ro
Hirdetésfelvétel és terjesztés a fenti címen hétköznapi 8–16 óra között.